

Fiche

Naam: Hilde Desmet
Leeftijd: 44 jaar
Beroep: meewerkende echtgenote op het gemengd landbouwbedrijf 't Fazantenhof
Gezin: gehuwd met Rik Latré, moeder van zes kinderen: Gunther, Daan, Lander, Frieke, Niemke en pleegdochter Nathalie
Hobby's: creatief bezig zijn, haar bloementuin verzorgen en tijd maken voor de kinderen

Wie meer wil weten over zorgboerderijen kan terecht bij Steunpunt Groene Zorg vzw: www.groenezorg.be, 016 28 61 28.

De plaatselijke afdelingen van Landelijke Gilden draaien volledig op vrijwillige bestuursleden die zich belangeloos inzetten voor hun leden en vereniging. In de rubriek 'Graag gedaan' zetten we telkens een 'andere' vrijwilliger in de kijker. Want naast onze vrijwilligerswerking, zijn er op andere gebieden ook nog heel wat mensen actief als vrijwilliger.

Graag gedaan

THERAPIE ZONDER THERAPEUT

Hilde Desmet uit het West-Vlaamse Houthulst is als sinds 1989 zorgboerin. "Toen bestond het begrip zorgboer nog niet eens", lacht ze. Ondertussen kwam er in 2005 een officiële erkenning en een wettelijke regeling voor zorgboerderijen en is de term al wat beter ingeburgerd. — **TEKST: ISABEL LEBBE, Foto's: Toon Coussement**

Steeds meer instellingen voor mensen met een handicap of organisaties voor bijzondere jeugdzorg doen een beroep op een zorgboer in de zoektocht naar een zinvolle dagbesteding of als time-out. "Het gebeurt vrij dikwijls dat begeleiders in de bijzondere jeugdzorg met bepaalde jongeren op hun tandvlees zitten. Sommigen werden al door een hele reeks instellingen aan de deur gezet omdat ze het telkens te bont maakten. Een adempauze bij een zorgboer kan opluchten of zelfs wonderen verrichten", stelt *Hilde Desmet* (rechts op de foto).

Moeilijke thuissituatie

Hoewel Hilde nu voltijds meewerkt op het landbouwbedrijf heeft ze eigenlijk een diploma van kleuterleidster op zak. "Toen we pas getrouwd waren, combineerde ik beide jobs. Op woensdagmiddag of in het weekend nodigde ik nu en dan kindjes uit om op de boerderij te komen spelen. Vooral zij die een moeilijke thuissituatie hadden, konden zo wat tot rust komen. Toen ons derde kindje geboren werd, was de combinatie niet meer houdbaar en ben ik volledig thuisgebleven."

Ondertussen was *Brigitte* (links op de foto) het leven van Hilde en haar gezin binnengestapt. Brigitte verblijft in een medisch pedagogisch instituut en helpt intussen al twaalf jaar gedurende twee dagen per week mee in 't Fazantenhof. Ze is de schaduw van Hilde en helpt met allerlei kleine klusjes in de zuivelverwerking. "Brigitte is een echte *bijou*", lacht Hilde. "Ondanks haar beperkingen is ze altijd welgezend en tevreden. Zelf komt ze heel graag naar ons, maar andersom hebben wij ook veel aan haar", stelt Hilde. "Ze is anders dan wij, maar ze doet ons beseffen dat dat 'anders zijn' eigenlijk

niet zo belangrijk is. Ze geeft ons enorm veel liefde en we zien haar als een volwaardig lid van ons gezin. Voor de kinderen was de omgang met Brigitte in het begin niet zo vanzelfsprekend, maar tegelijkertijd vormt het een enorme verrijking voor iedereen."

Geen extra werkkraacht

Een tijdje later kwam de vraag van een instelling voor bijzondere jeugdzorg voor een time-outproject. Hilde wist totaal niet waaraan ze zich kon verwachten, maar ze ging toch op hun vraag in. "Nu ontvangen we geregeld jongeren uit een bijzondere jeugdinstantie die gedurende een paar weken bij ons komen logeren. Of soms komen scholieren die tijdelijk van school gestuurd zijn via het Centrum voor Leerlingenbegeleiding (CLB) bij ons terecht. Wie de jongere beschouwt als extra werkkraacht, komt bedrogen uit", vertelt Hilde. "Ik maak vooral veel tijd om te praten en te luisteren. Stuk voor stuk zeggen die jongeren dan dat ze niets over hun problemen kwijt willen en dat is hun goed recht, natuurlijk. Via de instelling krijgen we ook heel weinig achtergrondinformatie. Maar in de meeste gevallen flappen ze het hele verhaal er al na de eerste dag uit. De verhalen die ik dan te horen krijg, gaan soms door merg en been."

"Ik heb ook gezien hoe verwoestend druggebruik kan zijn", zucht Hilde. "Ik moet toegeven dat ik daar in het begin nogal naïef in was. Het is onvoorstelbaar op welke manieren jongeren aan drugs geraken en hoe ze soms buiten zichzelf

van woede of echt doodziek zijn, als ze niet op tijd een nieuwe dosis krijgen. Ik heb zelfs meegemaakt dat de moeder haar dochter kwam bezoeken en nieuwe kleren meebracht, maar tegelijkertijd stiekem ook een voorraad drugs leverde."

Het spreekt voor zich dat er ook een paar leefregels opgelegd worden. "Anders loopt de situatie binnen de kortste keren uit de hand", stelt Hilde. "Ik ben streng," geeft ze toe, "maar ik heb ondervonden dat dit de beste aanpak is." Met die regels valt het trouwens goed mee: roken mag alleen buiten, op een bank voor het huis. En iedereen moet mee aan tafel, ook als ze niet eten. "Dat klinkt misschien raar, maar wij vinden dat heel belangrijk."

Lang niet alle jongeren blijven op het rechte pad na een time-out op de boerderij. Zelf werden Hilde en *Rik* al een paar keer bestolen in hun eigen huis, maar toch put Hilde voldoening uit haar werk. "Idealisme is mijn grootste drijfveer voor dit engagement", vertelt ze. "Ik voel dat de jongeren er allemaal, op hun eigen manier, iets aan hebben. Ik maak tijd vrij om te luisteren en samen met Rik en de kinderen kan ik hen tonen hoe een 'normaal gezin' functioneert en wat mekaar graag zien echt betekent. Wij en de kinderen doen ervaringen op die ons een stuk levenswijsheid bijbrengen. Sommige jongeren flippen echt als ze onze manier van leven zien: samen aan tafel, samen de afwas doen, op elkaars schoot zitten, de oudste zoon die de jongste dochter helpt of omgekeerd... Het is voor ons de normaalste zaak van de wereld, maar voor vele jongeren is dit een hen onbekende wereld die voor hen werkelijkheid wordt..."